

Arrest

nr. 273 739 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ADRIAENSENS
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat L. ADRIAENSENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al Hermil, de Libanese nationaliteit te bezitten, Arabier en sjiïet te zijn. Op uw dertiende zijn u en uw familie verhuisd naar Sharawna, Baalbek. Uw vader is in 1996 bezweken aan een hartaanval, uw moeder is huisvrouw. U hebt 7 zussen en 3 broers, uw oudste zus is overleden op 30 maart 2021 ten gevolge van ziekte, een andere zus woont in Koeweit, uw overige familieleden wonen nog steeds in Libanon.

U bent tot uw zestiende naar school geweest en werkt voor uw vertrek uit het land als polierder van auto's, dit was geen vaste job. Vier jaar geleden bent u uit de echt gescheiden.

Sinds 17 november 2019 nam u vijf keer deel aan betogingen, dit in Beiroet en Baalbek. Dit waren spontane betogingen, mensen kwamen gewoon op straat omwille van de prijsstijgingen en de corruptie, deze demonstraties waren gericht tegen de regering.

Twee dagen na uw eerste deelname op 17 november 2019 begonnen uw problemen: u werd benaderd door andere sjiïeten, inwoners van uw wijk die tevens lid waren van Hezbollah, ze kwamen naar uw huis en maanden u aan niet meer deel te nemen aan betogingen gericht tegen sjiïeten. U repliceerde dat dit niet tegen een specifiek iemand gericht was, doch dit vond geen gehoor en ze gaven u te verstaan dat, zo u nog zou deelnemen, u hun reactie wel zou zien. Ongeveer een maand later nam u in Baalbek een tweede keer deel en andermaal kwamen mensen bij u thuis langs en bedreigden u. Dit scenario speelde zich telkenmale af na uw deelname. Behalve deze mondelinge bedreigingen werd u ook geconfronteerd met mensen, drie schoonbroers en burens, die naar u toe kwamen en probeerden te bemiddelen zodat u niet meer zou deelnemen, dit gebeurde vaker, zowel thuis als op straat, en ook uw broers werden aangesproken die u dan op hun beurt te kennen gaven dat u ook voor hen wel eens problemen zou kunnen veroorzaken.

Na uw laatste deelname op 14 februari 2021 kwamen er weer mannen naar uw huis om u aan te spreken, het kwam tot een handgemeen, u werd geslagen en raakte gewond aan uw rug. Diezelfde dag nog werd uw huis beschoten door mannen van Hezbollah, dit was een dreigement wat erop wees dat ze u wilden vermoorden.

U oordeelde dat u niet thuis kon blijven en zocht begin maart 2021 uw toevlucht bij uw zus in Beiroet. Op 18 maart kwam Hezbollah naar uw ouderlijk huis en gaf uw familie te verstaan dat ze u zouden doden wanneer ze u zouden zien. Uw familie bracht u hiervan op de hoogte en gaf u toen ook te kennen dat ze niet meer verantwoordelijk voor u waren en u dus met andere woorden vogelvrij was verklaard, zo geeft u aan. U bleef bij uw zus tot 2 juni 2021, de dag waarop u Libanon vanuit Tripoli illegaal overzee verliet. U reisde naar Turkije waar u tot 24 juni verbleef om dan aan boord van een vrachtwagen via Italië en Frankrijk naar België te komen waar u op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indient. Ter staving hiervan legt u uw Libanese identiteitskaart neer en een schrijven opgemaakt door de 'mukhtar', dd.27.12.2021, waarin hij uw problemen bevestigt. Na het persoonlijk onderhoud stuurt uw advocate nog een mail met daarin een medisch attest met vertaling ter staving van uw bewering te zijn geslagen op 14 februari 2021 en een rechtzetting van de datum van de laatste betoging waar u aan deelnam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te koesteren, noch een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en dit om onderstaande redenen.

Zo geeft u aan Libanon te hebben verlaten omwille van problemen met Hezbollah naar aanleiding van uw deelname aan vijf betogingen. Dient opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Zo gaf u tijdens uw eerste gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw onderhoud op het CGVS, te kennen aan talloze demonstraties en betogingen in Baalbek en Beiroet te hebben deelgenomen (Vragenlijst punt 3.5). Ten overstaan van het CGVS verklaart u daarentegen aan vijf betogingen te hebben deelgenomen, u was heel expliciet in uw verklaringen (CGVS p.5). De vaststelling dat u hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt; er kan bezwaarlijk gesteld worden dat 'talloze' keren en 'vijf' keer hetzelfde is; ondermijnt uw geloofwaardigheid daar dit de kern van uw relaas

uitmaakt. Eénzelfde opmerking dient gemaakt te worden wat betreft volgende vaststelling: zo geeft u ten overstaan van DVZ aan ongeveer vijf keer door Hezbollah in elkaar geslagen te zijn geweest, dit terwijl u ten overstaan van het CGVS uitdrukkelijk verklaart slechts één keer fysiek te zijn aangevallen en dit naar aanleiding van uw laatste deelname toen een ruzie in uw huis uitmondde in een handgemeen. U met deze discrepantie geconfronteerd antwoordt u: ik heb vijf keer deelgenomen en er waren woordenwisselingen en dreigementen, maar er werd niet geslagen, wat geen vergoelijking biedt voor de vastgestelde discrepanties (CGVS p.5-6). Het CGVS herhaalt zichzelf wanneer het stelt dat de vaststelling dat u zich tegensprekt over de kern van uw relaas, uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnt.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo geeft u duidelijk aan nooit politiek actief te zijn geweest en geen bepaalde rol te hebben gespeeld in deze demonstraties. Meer nog, dit waren spontane betogingen waaraan u deelnam wanneer uw werk het toeliet (CGVS p.4-5). Het kan dan enerzijds niet overtuigen dat Hezbollah zoveel moeite deed om u te doen afzien van verdere deelnames; u geeft immers aan dat u tussen november 2019 tot februari 2021 na iedere betoging thuis door hen bezocht en bedreigd werd om van verdere deelnames af te zien. Anderzijds, mochten u deelnames een dusdanige doorn in het oog zijn van Hezbollah kan het niet overtuigen dat ze telkenmale genoeg namen met een woordenwisseling zonder dat hier voor hen een gunstig resultaat uit de bus kwam en ze niet eerder hardere maatregelen tegen u zouden hebben genomen. U hiermee geconfronteerd antwoordt u: 'ze gaan niet zomaar mensen aanvallen, ik kwam uit een grote familie, ze gaan geen problemen maken voor een andere familie maar ze laten je tijd om na te denken'. U erop gewezen dat u wel heel veel tijd kreeg, komt u niet verder dan te stellen dat de situatie in Libanon complex is, het over families, groeperingen en sektes gaat en ze eerst met woorden proberen en dan in actie schieten (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg totaal niet kan overtuigen, temeer u dan ook nog eens zelf aangeeft dat de beschieting van uw huis in februari 2021 erop wees dat ze u wilden vermoorden en Hezbollah in maart 2021 liet weten dat ze u zouden vermoorden indien ze u zouden aantreffen (CGVS p.6-7). Daarenboven, mocht dit laatste het geval geweest zijn, kan er toch ook van uitgegaan worden dat Hezbollah een dergelijke actie, namelijk de beschieting van uw huis, heel wat beter zou hebben voorbereid, ook dit behoeft geen verdere uitleg.

Wat evenmin kan overtuigen is het gegeven dat u ten overstaan van DVZ nooit eerder hebt vermeld dat in maart 2021, op het moment dat u ondergedoken zat bij uw zus en zoals in bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt, Hezbollah naar uw huis was gekomen met de boodschap dat ze u zouden vermoorden wanneer ze u zouden zien en uw familie vervolgens besliste niet meer verantwoordelijk voor u te zijn. Mocht dit effectief op waarheid berusten ziet het CGVS geen reden waarom u dit niet eerder zou hebben vermeld, temeer u gevraagd werd wat dit laatste precies betekende en u stelde 'de grote familie gaat niets ondernemen wanneer er iets met mij gebeurt, ik ben vogelvrij'. Gezien u het even tevoren nog had over het belang van de familie kan het, en zoals reeds werd opgemerkt, niet overtuigen dat u dit nooit eerder ten berde hebt gebracht bij DVZ daar dit betekent dat uw 'grote' familie haar handen van u had afgetrokken en u niet meer op hen zou kunnen rekenen, wat de nodige impact op u moet hebben gehad. U hiernaar gepeild stelt u dit wel degelijk te hebben gezegd, een gegeven dat totaal niet blijkt uit de geschreven weergave van uw onderhoud bij DVZ dat u voor akkoord hebt ondertekend (CGVS p.7).

Ook wanneer u gevraagd wordt wat u deed in de periode dat u bij uw zus verbleef kunt u niet overtuigen, u stelt 'eten, drinken en slapen'. Gevraagd naar wat u nog deed, geeft u aan 'niets, er is niets te doen, de situatie is niet stabiel'. Dan maar gevraagd hoe u uw dagen doorbracht, antwoordt u 'thuis met mijn zus, soms een beetje wandelen en dan naar huis (...) er is daar niets te doen, Libanon is in chaos en er waren dagelijks protesten op straat' (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen totaal niet doorleefd zijn temeer u toch een drietal maanden bij uw zus had doorgebracht, u vernomen had dat Hezbollah u wilde doden en u niet meer kon rekenen op de steun van uw 'ruime familie'.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw motieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door u neergelegde identiteitskaart heeft betrekking op uw personalia, iets wat hier niet ter discussie staat.

Het door u neergelegde schrijven van de 'mukhtar' is ter uwen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde. Daarenboven heeft een dergelijk document sowieso enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. Wat betreft het medisch attest dient opgemerkt dat hieruit niet valt op te maken wie verantwoordelijk was voor de u toegebrachte verwondingen, zo aan dit loutere feit al enig geloof zou kunnen worden gehecht, noch in welke omstandigheden u deze opliep, alleszins kan er gezien bovenvermelde observaties geen geloof worden gehecht aan de door u geschilderde gang van zaken. Wat betreft de rechtzetting van de datum, dit heeft geen invloed op de beslissing genomen in uw hoofde.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts

beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève

van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de vluchtelingenstatus wordt benadrukt dat verzoekers relaas wel degelijk coherent en geloofwaardig is. Er wordt aangevoerd dat verweerder wijst op een aantal zeer specifieke details die niet de kern van het verhaal betreffen, zonder dat het verhaal in zijn geheel beoordeeld wordt. Verder kloppen volgens verzoeker de observaties van het CGVS niet, en is er geen sprake van tegenstrijdigheden in zijn relaas. Om dit aan te tonen, overloopt verzoeker elk van de door het CGVS aangehaalde elementen.

Zo wordt concreet ingegaan op de motieven aangaande het aantal betogingen en fysieke aanvallen; de ongeloofwaardigheid van het relaas dat verzoeker een doelwit van Hezbollah zou zijn; de beslissing van de familie niet meer voor verzoeker verantwoordelijk te zijn; en de periode bij de zus in Beiroet.

Er wordt voorts in het verzoekschrift betoogd dat verzoekers relaas volledig klopt in de context van plaats/regio van herkomst zijnde Baalbek waarbij wordt gewezen op de veiligheidssituatie in Libanon anno februari 2022. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat er zeer veel protesten waren, en evenveel redenen voor verzoeker om te protesteren: de levensomstandigheden werden slechter op verschillende vlakken, zowel qua mensenrechten als socio-economische omstandigheden. Er wordt gesteld dat hoewel verzoeker geen slachtoffer was van extreme armoede, een job had en uit een grote familie kwam, zijn dagelijks leven evenwel werd beïnvloed door de situatie in het land die steeds achteruitging. Daarom was het voor verzoeker zo belangrijk om deel te nemen aan de protesten. Verzoeker wijst er daarnaast op dat in de landeninformatie wordt bevestigd dat Baalbek een Hezbollah-zone met veel geweld is die aan het staatsgezag ontsnapt. Er wordt aangestipt dat verzoeker niet kan rekenen op bescherming wat eveneens geattesteerd werd door de mukhtar van Baalbek in het door verzoeker neergelegd stuk.

Voorts worden de neergelegde documenten benadrukt en gewezen op het voordeel van de twijfel.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft wordt aangevoerd dat slechts kort wordt ingegaan op de situatie in Baalbek in het licht van de COI-Focus van 11 januari 2021. Verzoeker wijst evenwel op de nieuwste COI-Focus van 17 februari 2022 waaruit zou blijken dat het niet gaat over doelgerichte conflicten, zoals verweerder stelt, maar dat er een situatie is van een veralgemeende situatie van willekeurig geweld, in samenhang met grote economische en politieke problemen.

Dit wordt volgens verzoeker nog versterkt door zijn specifieke situatie en het feit dat hij reeds gevisieerd werd door Hezbollah en dat zij aan zijn familie hebben laten weten dat ze hem zullen vermoorden als ze hem zien. Verzoeker stelt reeds aan den lijve het geweld te hebben ondervonden toen hij zeer hard geslagen is en zijn huis beschoten werd.

Op basis van het voorgaande zijn er volgens verzoeker voldoende indicaties om aan te nemen dat hij, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie en het ontbreken van voldoende bescherming in zijn regio, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een brief van de burgemeester van Baalbek toe van 24 februari 2022 waarin wordt geattesteerd dat zijn familie verklaarde niet meer voor hem verantwoordelijk te zijn.

2.2.2. Verweerder heeft aan de Raad op 17 mei 2022 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin hij verwijst naar de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie van 17 februari 2022, met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over

de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor Hezbollah wegens zijn deelname aan een vijftal spontane betogingen tegen de regering.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsvrees voor Hezbollah.

2.3.4.2. Vooreerst kan de Raad samen met de commissaris-generaal erop wijzen dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de fysieke confrontatie(s) met Hezbollah naar aanleiding

van zijn deelname aan betogingen. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde ongeveer vijf keer door Hezbollah in elkaar geslagen te zijn geweest, dit terwijl hij op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde slechts één keer fysiek te zijn aangevallen naar aanleiding van zijn laatste deelname aan een betoging. Verzoeker volhardt zowel bij confrontatie op het CGVS met deze tegenstrijdigheid als thans in het verzoekschrift dat hij vijf keer verbaal werd bedreigd en maar één keer fysiek werd aangevallen. Er wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat het bij de DVZ om een vertaalfout gaat en dat dit ook klopt met de logica van het verhaal nu hij kort na het fysieke geweld zijn toevlucht nam bij zijn zus in Beiroet.

Verzoeker slaagt er echter niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op de kern van zijn relaas, te verschonen door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS daar hij bij de DVZ uitdrukkelijk sprak over vijf keer in elkaar geslagen te zijn geweest en tevens melding maakte "bij één van de incidenten" een harde klap te hebben gekregen op zijn rug met een metalen voorwerp.

Waar verzoeker thans voorhoudt dat er sprake is van een vertaalfout moet de Raad erop wijzen dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, geen melding heeft gemaakt van dergelijke vertaalfout bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 6). Evenmin stelde verzoeker bij de DVZ aan het einde van zijn interview toevoegingen te hebben en bevestigde uitdrukkelijk dat zijn verklaringen juist zijn waarbij dient aangestipt te worden dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch (vragenlijst van 9 juli 2021, punt 8). Zodoende kan geen afbreuk worden gedaan aan de vastgestelde tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas niet ten goede komt.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op incoherente verklaringen over het aantal deelnames aan betogingen kan de Raad verzoekers betoog volgen dat het verschil tussen "talloze" betogingen, zoals vermeld door verzoeker bij de DVZ, en "vijf betogingen" zoals vermeld op het CGVS, rekening houdend met het gegeven dat het hier gaat om een vertaling bij de DVZ uit het Arabisch, niet van aard is dat hieruit een dusdanige tegenstrijdigheid kan afgeleid worden die verzoekers deelname aan betogingen aantast. Verzoekers betoog is evenwel niet van aard om een ander licht te werpen op de bovenvermelde tegenstrijdigheid noch op de overige vaststellingen die hieronder aangekaart zullen worden die tot de conclusie leiden dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers problemen met Hezbollah. De Raad beschouwt dit deel dan ook als een overtollig motief van de bestreden beslissing.

Voorts wordt gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo geeft u duidelijk aan nooit politiek actief te zijn geweest en geen bepaalde rol te hebben gespeeld in deze demonstraties. Meer nog, dit waren spontane betogingen waaraan u deelnam wanneer uw werk het toeliet (CGVS p.4-5). Het kan dan enerzijds niet overtuigen dat Hezbollah zoveel moeite deed om u te doen afzien van verdere deelnames; u geeft immers aan dat u tussen november 2019 tot februari 2021 na iedere betoging thuis door hen bezocht en bedreigd werd om van verdere deelnames af te zien. Anderzijds, mochten u deelnames een dusdanige doorn in het oog zijn van Hezbollah kan het niet overtuigen dat ze telkenmale genoeg namen met een woordenwisseling zonder dat hier voor hen een gunstig resultaat uit de bus kwam en ze niet eerder hardere maatregelen tegen u zouden hebben genomen. U hiermee geconfronteerd antwoordt u: 'ze gaan niet zomaar mensen aanvallen, ik kwam uit een grote familie, ze gaan geen problemen maken voor een andere familie maar ze laten je tijd om na te denken'. U erop gewezen dat u wel heel veel tijd kreeg, komt u niet verder dan te stellen dat de situatie in Libanon complex is, het over families, groeperingen en sektes gaat en ze eerst met woorden proberen en dan in actie schieten (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg totaal niet kan overtuigen, temeer u dan ook nog eens zelf aangeeft dat de beschieting van uw huis in februari 2021 erop wees dat ze u wilden vermoorden en Hezbollah in maart 2021 liet weten dat ze u zouden vermoorden indien ze u zouden aantreffen (CGVS p.6-7). Daarenboven, mocht dit laatste het geval geweest zijn, kan er toch ook van uitgegaan worden dat Hezbollah een dergelijke actie, namelijk de beschieting van uw huis, heel wat beter zou hebben voorbereid, ook dit behoeft geen verdere uitleg."

Verzoeker repliceert dat Hezbollah eerst probeert personen te overtuigen zonder geweld en zonder harde middelen doch de dreigementen van in het begin zijn geëscaleerd tot fysiek geweld en de beschieting van zijn huis. Hij stelt dat de schietpartij als doel had een stapje verder te gaan in de dreigementen namelijk het huis beschieten en de volgende keer zou de kogel voor verzoeker zijn. Verzoeker kan hiermee echter voorgaande motieven niet ombuigen. Verzoeker betwist geenszins nooit politiek actief te zijn geweest en geen bepaalde rol te hebben gespeeld in de spontane demonstraties waaraan hij heeft deelgenomen zodat het weinig aannemelijk voorkomt dat Hezbollah hem zodanig zou viseren. Bovendien slaagt verzoeker er met zijn betoog niet in te verklaren/weerleggen dat hij, mochten zijn deelnames aan betogingen een dusdanige doorn in het oog zijn van Hezbollah, hij toch heel veel tijd kreeg van Hezbollah zonder dat de partij harde middelen tegen hem gebruikte tussen 2019-2021 tot het laatste incident.

Waar verzoeker nog stelt dat er minstens zeven andere personen zijn moeten vluchten uit Libanon omwille van gelijkaardige redenen moet de Raad opmerken dat deze blote beweringen geenszins gestaafd worden. Daarenboven blijkt niet of de genoemde personen in tegenstelling tot verzoeker dan wel politiek actief waren of een bepaalde rol hebben gespeeld in de betogingen, quod non in casu.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt:

“Wat evenmin kan overtuigen is het gegeven dat u ten overstaan van DVZ nooit eerder hebt vermeld dat in maart 2021, op het moment dat u ondergedoken zat bij uw zus en zoals in bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt, Hezbollah naar uw huis was gekomen met de boodschap dat ze u zouden vermoorden wanneer ze u zouden zien en uw familie vervolgens besliste niet meer verantwoordelijk voor u te zijn. Mocht dit effectief op waarheid berusten ziet het CGVS geen reden waarom u dit niet eerder zou hebben vermeld, temeer u gevraagd werd wat dit laatste precies betekende en u stelde ‘de grote familie gaat niets ondernemen wanneer er iets met mij gebeurt, ik ben vogelvrij’. Gezien u het even tevoren nog had over het belang van de familie kan het, en zoals reeds werd opgemerkt, niet overtuigen dat u dit nooit eerder ten berde hebt gebracht bij DVZ daar dit betekent dat uw ‘grote’ familie haar handen van u had afgetrokken en u niet meer op hen zou kunnen rekenen, wat de nodige impact op u moet hebben gehad. U hiernaar gepeild stelt u dit wel degelijk te hebben gezegd, een gegeven dat totaal niet blijkt uit de geschreven weergave van uw onderhoud bij DVZ dat u voor akkoord hebt ondertekend (CGVS p.7).”

In het verzoekschrift wordt volgehouden dat verzoeker deze gebeurtenis wel degelijk heeft vermeld bij de DVZ en wordt aangevoerd dat het door verzoeker ondertekend verslag in het Nederlands is opgesteld zodat verzoeker dit niet heeft kunnen nalezen en niet begreep noch de waarde ervan kende. Ook wordt aangehaald dat het in elk geval een zeer summiere samenvatting is van zijn verhaal.

Er dient evenwel samen met de commissaris-generaal benadrukt te worden dat uit de vragenlijst van 9 juli 2021 geenszins blijkt dat verzoeker deze gebeurtenis heeft vermeld bij de DVZ.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat het interview bij de DVZ summier wordt samengevat niet inhoudt dat de medewerker van de DVZ, die het gehoorverslag bij de dienst Vreemdelingenzaken opstelt bij de vraag naar de vrees van een verzoeker, kan beslissen een aangehaalde gebeurtenis niet te laten optekenen. Deze medewerker betreft overigens een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat dit verslag van 9 juli 2021 hem werd voorgelezen in het Arabisch.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en anders verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de omstandigheden van zijn vlucht.

Dat verzoeker op het CGVS wel heeft aangehaald op 18 maart 2021 vogelvrij te zijn verklaard door zijn familie kan de omissie ten overstaan van de DVZ niet verschonen.

Waar verzoeker wijst op een aan het verzoekschrift toegevoegd schrijven van 24 februari 2022 vanwege de burgemeester van Baalbek waarin nogmaals zou bevestigd worden dat zijn familie hem vogelvrij verklaarde, moet vooreerst opgemerkt worden dat stukken niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat dit stuk niet in overweging kan worden genomen.

Volledigheidshalve kan vastgesteld worden dat zover uit de vrije vertaling blijkt dat hierin expliciet wordt aangehaald dat dit attest op verzoek werd afgegeven de Raad niet anders kan dan bijkomend besluiten dat dit schrijven werd gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en hieruit geen verificatie blijkt bij verzoekers familie omtrent zijn relaas vogelvrij te zijn verklaard. Tevens dient aangestipt te worden dat de inhoud van dit schrijven niet volledig overeenstemt met verzoekers relaas. In voormeld attest wordt immers aangehaald dat verzoekers familie heeft besloten om verzoeker uit Libanon te laten vertrekken vanwege zijn politieke activiteiten die hebben geleid tot de beschieting van zijn huis waardoor hij zijn familie in gevaar bracht, op grond waarvan zijn familie besloot dat zij niet verantwoordelijk zijn voor verzoekers leven. Nergens in dit attest wordt evenwel melding gemaakt van de door verzoeker

aangehaalde gebeurtenis van 18 maart 2021 toen Hezbollah naar zijn huis kwam en zijn familie gaf te verstaan dat ze verzoeker zouden vermoorden wanneer ze hem zouden zien waarop de familie verzoeker vogelvrij verklaarde (persoonlijk onderhoud, p. 7). In tegenstelling tot wat in voormeld attest wordt toegelicht, blijkt aldus uit verzoekers eigen verklaringen dat niet de beschieting van het huis de concrete aanleiding was tot verzoekers “vogelvrij-verklaring” door zijn familie doch wel de confrontatie van 18 maart 2021.

Geheel ten overvloede kan nog door de Raad toegevoegd worden dat verzoeker, ondanks het gegeven dat hij op 18 maart 2021 vogelvrij werd verklaard door zijn “grote” familie die niet meer verantwoordelijk wenst te zijn voor hem, evenwel nog kon verblijven bij zijn zus in Beiroet tot juni 2021. Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog steeds contact heeft met zijn naaste familie (persoonlijk onderhoud, p. 4).

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met reden overwogen dat verzoeker, gevraagd naar wat hij deed in de periode dat hij bij zijn zus verbleef niet kan overtuigen in zijn verklaringen die totaal niet doorleefd zijn temeer hij toch een drietal maanden bij zijn zus had doorgebracht en hij vernomen had dat Hezbollah hem wilde doden en hij niet meer kon rekenen op de steun van zijn ruime familie.

Door het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht, en louter te volharden in zijn verklaringen op het CGVS dat hij heel die periode binnen is gebleven, kan verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing niet ontkrachten, te meer verzoeker hierbij geenszins melding maakt van zijn concrete vluchtplannen uit Libanon en zijn kennis A. die zijn reis met smokkelaars zou geregeld hebben waarvoor verzoeker 7000 dollar betaalde (Verklaring DVZ van 9 juli 2021, p. 11) terwijl hij op het CGVS aangaf zo lang in Beiroet te zijn gebleven om zijn vlucht te regelen (persoonlijk onderhoud, p. 7).

Door in het verzoekschrift nog aan te kaarten dat zijn relaas dat hij mee heeft gedaan aan betogingen overeenstemt met de Libanese context, brengt verzoeker geen individuele elementen bij die plausibel aantonen dat hij om reden van zijn beperkte deelname aan enkele betogingen door Hezbollah gevisieerd en vervolgd wordt.

2.3.4.3. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal uitdrukkelijk rekening gehouden met de neergelegde documenten en deze zowel inhoudelijk als vormelijk beoordeeld. Door louter de neergelegde documenten te benadrukken en het oneens te zijn met de bevindingen van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geenszins elementen bij die de beoordeling van de neergelegde documenten in een ander daglicht kunnen stellen.

Wat betreft het aan het verzoekschrift toegevoegd schrijven van 24 februari 2022 vanwege de burgemeester van Baalbek, kan gewezen worden op de beoordeling ervan onder punt 2.3.4.2. zoals hoger weergegeven.

2.3.4.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in Libanon geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in casu, met verwijzing naar de COI Focus Libanon- Veiligheidssituatie van 11 januari 2021, dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt volgende analyse gemaakt betreffende de actuele veiligheidssituatie in Libanon:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.”

Verzoeker meent dat het rapport van 11 januari 2021 achterhaald is gelet op de nieuwe gebeurtenissen in Libanon. Zo wordt in het verzoekschrift gewezen op een stijging van de criminaliteit en het aantal

moorden. Verzoeker betoogt dat recent kan gesproken worden over een veralgemeende situatie van willekeurig geweld, in samenhang met grote economische en politieke problemen.

De Raad moet echter vaststellen dat verweerder de landeninformatie bij aanvullende nota van 17 mei 2022 heeft geactualiseerd waarin rekening wordt gehouden met de COI Focus Libanon- Veiligheidssituatie van 17 februari 2022. Dit rapport van 17 februari 2022 is echter geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Uit de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 17 februari 2022 blijkt dat het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers, evenals in 2020, vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers betrof. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondten conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op de onrust en politieke instabiliteit en de grote economische en politieke problemen benadrukt, brengt hij geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Verzoeker toont met zijn verwijzing naar een stijging van de criminaliteit en het aantal moorden niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van die aard is dat burgers in Libanon actueel een reëel risico

lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene slechte socio-economische situatie en stijging van de criminaliteit in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon. Verzoeker geeft in het verzoekschrift immers niet aan in welke mate de economische crisis in Libanon hem persoonlijk treft, in tegendeel, hij stipt in het verzoekschrift aan geen slachtoffer te zijn geweest van extreme armoede, dat hij een job had en uit een grote familie kwam.

Verder moet nog opgemerkt worden dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon niet aan voormelde voorwaarden.

In zoverre verzoeker zou menen dat hij omwille van zijn specifieke situatie, met name het feit reeds te zijn gevisieerd door Hezbollah, een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld, wordt aangestipt dat voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dienvolgens ook van het concept van de “sliding-scale” zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie in de zaak “Elgafaji” het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen “internationaal of binnenlands gewapend conflict” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “Diakité” waar werd geoordeeld *“dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 34-35; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is pas in het kader van de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en de evaluatie van het reële risico op ernstige schade ten gevolge van dit willekeurig geweld dat de “sliding-scale” relevant wordt. Dit is in casu niet het geval. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon immers niet aan voormelde voorwaarden.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud, alwaar hij werd bijgestaan door zijn advocaat, kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU